

Arrest

nr. 156 213 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XI en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 20 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013 houdende het niet verlengen van het BIVR en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A HAEGEMAN loco advocaat D. VANTOMME en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, komen op 4 december 2007 aan in België en worden op 8 december 2007 te Kortrijk in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij worden toegelaten tot verblijf tot 1 maart 2008.

1.2. Op respectievelijk 23 mei 2008 en 4 juli 2008 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 september 2008 worden de aanvragen onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arresten nrs. 25 362 en 25 363 van 30 maart 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen. Bij arresten nrs. 207.329 en 207.330 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State de cassatieberoepen tegen deze arresten. Op 16 mei 2011 worden de aanvragen onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 26 mei 2008 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten nrs. 16 876 en 16 877 van 2 oktober 2008 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 31 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot machtiging tot verblijf van één jaar.

1.5. Op 10 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 februari 2013 wordt geweigerd om het BIVR te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 21 maart 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 10.01.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 23.05.2008, 04.07.2008 en 01.06.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 06.02.2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 05.03.2012 tot 14.02.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

De arts-adviseur besluit in het medisch advies van 14.02.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) voor beide betrokkenen het volgende:

"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...)"

1.6. Op 15 februari 2013 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 21 maart 2013 ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die een gelijkaardige motivering kennen, luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van attaché (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen *“niet in het bezit (zijn) van een geldig visum”*. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig visum, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren.

3.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, *in casu* artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen laten de verzoekende partijen evenwel na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden bevelen geschonden achten. Zoals *infra* zal blijken, tonen de verzoekende partijen geen schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen bijgevolg *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Art. 9 van het Koninklijk Besluit d.d. 17.05.2007 stelt:

De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, §3, 2e van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

Uit de beslissing blijkt in geen enkel geval dat men, cf. art 9 van het KB d.d. 17.05.2007 heeft nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht op de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit houdt tevens in dat de overheid moet nagaan of het dossier op basis waarvan men een beslissing neemt, voldoende elementen bevat om in volle kennis tot een correct besluit te komen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat niet werd voldaan aan art. 9 van het Koninklijk Besluit d.d. 17.05.2007, dat stelt dat er dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De arts-adviseur volstaat in zijn verslag d.d. 14.02.2013 van V.L. (...) met stellen dat: op het moment van het positief advies voor een verblijfsmachtiging was sprake van hypothyreoïdie maar dit is niet langer het geval. De gezondheidstoestand is verbeterd.

In het verslag d.d. 14.02.2013 betreffende S.L. (...) stelt de arts-adviseur:

Er is niet langer sprake van een instabiele angor noch van een hartdecompensatie. De gezondheidstoestand is verbeterd.

Er is hier dus geen controle gebeurt of de verandering van de omstandigheden, als deze al correct is, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De verblijfsmachtiging op grond van art. 9ter werd op grond van verschillende aandoeningen toegekend ten aanzien van beiden. De meeste van deze aandoeningen zijn op heden nog steeds bestaande.

De arts-adviseur kan dan ook niet volstaan met de stellen dat de gezondheidstoestand is verbeterd, doch dient na te gaan of de nog bestaande aandoeningen nog aanleiding geven tot een verblijfsmachtiging.

De arts-adviseur heeft tevens niet onderzocht of de vermeende verbetering blijvend is. Hij stelt dit wel in zijn conclusie, doch toont op geen enkele manier aan hoe dit werd onderzocht.

Als men de opsomming van attestaten naleest dient men namelijk vast te stellen dat er heel wat hospitalisaties en behandelingen zijn en waren over slechts enkele jaren, de medische toestand van beiden is dan ook zeer onstabiel waardoor een verder onderzoek minstens nodig was.

Daarenboven heeft de arts-adviseur vastgesteld dat er geen hypothyreoïdie meer is, terwijl dit onmogelijk is: er is een levenslange behandeling nodig voor dergelijke ziekte, het advies druist dan ook in tegen wat medisch vaststaat.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat men de controle zoals bepaald in art. 9 van het Koninklijk Besluit d.d. 17.05.2007 heeft gedaan.

Art. 9ter van de vreemdelingenwet en art. 9 van het Koninklijk Besluit d.d. 17.05.2007 werden dan ook geschonden.

De bestreden beslissing is nietig.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Dit zal per medisch verslag behandeld worden, aangezien er voor beide verzoekers aparté medische verslagen zijn.

1. V.L. (...)

In het medisch advies d.d. 14.02.2013 erkent men dat V.L. (...) een niet-insulinedependente diabetes en hypertensie heeft, verder heeft ze tevens cystitis, claudicatio-klachten, spinaal stenose en osteoporose.

Verder stelt men dat de hypothyreoïdie niet langer bestaande is, waardoor de gezondheidstoestand is verbeterd.

Bij verder onderzoek van hypothyreoïdie blijkt dat dit een aandoening is die behandelbaar is, doch de behandeling is levenslang, het is bevreemdend dat de arts-adviseur dit niet meldt.

Er wordt evenmin melding gemaakt van de vele medicatie die verzoekster dient te nemen, de medicatie opgesomd door de arts-adviseur is slechts een gedeelte van de medicatie die zij dient te nemen.

De vele attestaten die voorliggen in het dossier van verzoekster tonen aan dat zij een aanhoudende medische problematiek heeft, waarbij er constant verwickelingen zijn. Dit is uiteraard niet meer dan logisch gelet op de hoge leeftijd van mevrouw, en de reeds bestaande condities.

Zomaar verwijzen naar een attest, dat niet meer dan een momentopname is kan dan ook onmogelijk volstaan om tot de conclusie te komen als zou verzoekster kunnen reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Verzoekster heeft 2 kinderen die in België wonen, zij heeft geen naaste familie in Oezbekistan. Zij woont in bij één van die kinderen (A.L. (...)).

Er zijn geregeld hospitalisaties geweest en verzoekster heeft steeds hierbij de hulp nodig gehad van haar kinderen om haar op te volgen. Ook de vele specialisten die telkenmale dienen te worden geraadpleegd voor haar bestaande aandoeningen, waaronder de nog steeds bestaande hypothyreoïdie, vergen heel wat inspanningen van verzoekster. De kinderen dienen haar steeds te brengen en te ondersteunen tijdens deze consulten.

Ook wordt er door de arts-adviseur geen rekening gehouden met het feit dat de huidige behandelingen net vlot verlopen door de aanwezigheid van de kinderen van verzoekster. Zij zorgen voor de aankoop en correcte inname van de medicatie.

Dit mede omdat verzoekster last heeft van glaucoom, waardoor haar zicht sterk verminderd.

De bestaande osteoporose en claudicatio (erkend door de arts-adviseur) zorgen voor een sterk verminderde mobiliteit waardoor verzoekster steeds dient beroep te doen op haar kinderen om haar verplaatsingen te maken naar de vele specialisten en de huisarts en zelfs om boodschappen te doen.

Ook binnenshuis is er vaak hulp nodig omwille van deze verminderde mobiliteit.

Het is dan ook onmogelijk om tot de conclusie te komen dat er geen mantelzorg zou zijn vereist na lezing en degelijk onderzoek van de voorliggende attesten.

Verzoekster werd nooit in persoon onderzocht door een controlegeneesheer. Men heeft enkel en alleen uit de voorliggende attesten één en ander afgeleid.

Wanneer men weet dat er bestaande aandoeningen zijn, die onmogelijk kunnen genezen, kan men niet zomaar afleiden dat er geen mantelzorg zou nodig zijn zonder dit zelf na te gaan.

Osteoporose en claudicatio-klachten wijzen namelijk automatisch op een verminderde mobiliteit, men kan dan ook niet zomaar conclusies trekken die tegen een dergelijke ziekte indruisen, met name dat mantelzorg niet zou nodig zijn, zonder verder onderzoek. Dit onderzoek kan bestaan uit het aanstellen van een controlegeneesheer, of het opvragen van een gedetailleerder attest waarin men specifiek over de mobiliteit en de mogelijkheid van medische opvolging zonder mantelzorg behandelt (wat het standaard medisch getuigschrift niet voorziet).

De bestreden beslissing werd dan ook genomen in tegenstrijdigheid met de voorliggende attesten. Men kon onmogelijk op zorgvuldige wijze met de voorliggende attesten tot huidig bestreden conclusie komen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook geschonden.

2. S.L. (...)

In het medisch verslag d.d. 14.02.2013 erkent de arts-adviseur dat verzoeker bronchiaal lijden heeft en een voorkamerfibrillatie.

De arts-adviseur stelt dat er niet langer sprake is van een instabiele angor, noch van een hartdecompensatie, zodat de gezondheidstoestand zou zijn verbeterd.

Nochtans blijkt duidelijk uit de huidige medicatie dat verzoeker verschillende middelen voor het hart dient te nemen (Indapamide en Ramipril).

Daarenboven dient hier opnieuw te worden vastgesteld dat men niet verder heeft onderzocht welke de gevolgen van de wel nog bestaande ziektes zijn voor de nood aan mantelzorg.

Ook bij de heer S.L. (...) is er namelijk een hoge afhankelijkheid van de kinderen. Hij dient steeds beroep op hen te doen voor de verplaatsingen naar de behandelende specialisten, het aanschaffen en het innemen van de nodige medicatie, voor de nodige administratieve en andere boodschappen.

Zomaar verwijzen naar een attest, dat niet meer dan een momentopname is kan dan ook onmogelijk volstaan om tot de conclusie te komen als zou verzoeker kunnen reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen

Het feit dat er meerdere hospitalisaties zijn geweest, voor verscheidene aandoeningen toont ook hier aan dat er een constante medische problematiek is, waardoor men niet zomaar kan concluderen dat er geen mantelzorg nodig is.

Het is duidelijk dat men enkel uit een verbetering van bepaalde aandoeningen heeft afgeleid dat er geen mantelzorg nodig is zonder de implicaties van de wel nog bestaande aandoeningen te controleren.

Men kan niet volstaan met het opsommen van de verbeterde aandoeningen, men moet ook de nog bestaande aandoeningen onderzoeken en nagaan wat de gevolgen ervan zijn.

Indien men dit wel had gedaan, had men wel degelijk tot de vaststelling gekomen dat een constante medische zorg nodig is, dewelke thuis onder toezicht van de kinderen van verzoeker dient te worden toegediend.

Men kon dan ook niet op zorgvuldige wijze tot de huidige bestreden beslissing gekomen zijn.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden, de beslissing is nietig."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9 en 10 van het KB dd. 17.05.2007;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;*
- artikel 3 EVRM*

In het eerste onderdeel van hun eerste middel voeren verzoekers aan dat wel degelijk afdoende objectieve en verifieerbare medische verslagen werden voorgelegd, op grond waarvan kon worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk maakt.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkenen onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dan betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. M.I. (...) (d.d. 07/11/2011).

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Verslag (20/05/2011) van een hospitalisatie (10-1510512011) op de dienst van dr. E. (...), gastroenteroloog, waaruit blijkt dat betrokkene behandeld werd voor een diverticulitis;*
- Verslag (d.d. 14/12/2011) van een radiologisch onderzoek uitgevoerd door dr. V. (...) waaruit blijkt dat betrokkene osteoporose heeft en een belangrijke degeneratieve spinaalstenose heeft ter hoogte van L4/L5;*
- Verslag (16/12/2011) van een EMG en CT van de rug uitgevoerd door dr. M. (...) waaruit blijkt dat betrokkene kinesitherapie zal krijgen voor de claudicatio-klachten;*
- Uitslag van bloedafnames (d.d. 06/10/2012 en 25/06/2012) waaruit enkel een lichte chronische ontregeling van de glycemie blijkt. Er zijn normale schildklierwaarden;*
- Verslag (d.d. 14/09/2012) van dr. V.H. (...), fysiotherapeut, waaruit blijkt dat betrokkene na 10 sessies tevreden was over het bereikte resultaat;*
- Verslag van een hospitalisatie (d.d. 03/11/2012) op de dienst van dr. V. (...), internist, waaruit blijkt dat betrokkene behandeld werd voor een cystitis;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 09/01/2013) ingevuld door dr. D. (...), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene diabetes heeft, spinaal stenose, osteoporose, hypertensie en cystitis.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 76-jarige dame een niet- insulinedependente diabetes en hypertensie heeft. Verder werd ze behandeld voor een cystitis en claudicatio-klachten. Bij afwezigheid van een behandeling wordt geduid dat er mogelijks een ontregeling van de bloedsuikerspiegel of een toename van de osteoporose zou zijn.

Op het moment van het positief advies voor een verblijfsmachtiging was sprake van hypothyreoïdie maar dit is niet langer het geval. De gezondheidstoestand is verbeterd. Ze wordt behandeld met aspirine (Asaflow®), nebivolol (Nobiten®) en gliclazide (Uni Diamicon®). Verder neemt ze ook Calcium en Alendronaat voor de osteoporose maar dit weerhouden we niet als essentieel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Oezbekistan

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie van de nationale essentiële geneesmiddelenlijst via informatie van de Wereldgezondheidsorganisatie

<http://apps.who.int/medicinedocs/lft/c/IICLS.2.3.14.7Iclmd,50.html>

(2) Informatie afkomstig van International 5051 van 1010912012 met uniek referentienummer BMA-4344 Betreffende de medicamenteuze behandeling, uit (1) blijkt dat zowel aspirine, nebivolol en gliclazide beschikbaar zijn. Verder blijkt (2) dat ook de opvolging door een huisarts of internist mogelijk is,

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Oezbekistan

Er is primaire secundaire en tertiaire zorg in Oezbekistan.

Primaire zorg wordt in de rurale gebieden voorzien door:

- Feldsher-accoucheur point (FAP): een FAP geeft curatieve basiszorg, perinatale zorg, inentingen en sensibilisatie

- kleine rurale ambulante faciliteiten (SVA) : 4 artsen, meestal een specialist interne geneeskunde, pediater, verloskundige en een tandarts.

- Ambulante klinieken (SUB en CRB)

- rural primary care unit (SVP) : eerste punt van contact, bemand door generalisten.2 Primaire zorg wordt in de stedelijke gebieden voorzien door:

- polyklinieken/familieklinieken: 10 of meer artsen : interne geneeskunde, pediaters en andere specialisten. Er zijn ook verschillende soorten poliklinieken. De polyklinieken zijn beter uitgerust dan de rurale medische faciliteiten.

-Ambulante klinieken en centrale stedelijke ziekenhuizen.

Deze zorgen zijn gratis.

Wat betreft secundaire zorg en tertiaire zorg:

De inpatient-verzorging wordt voorzien door de rurale rayon ziekenhuizen, CRB 's, oblast en stedelijke ziekenhuizen en door gespecialiseerde ziekenhuizen.

Op oblast niveau zijn er ziekenhuizen voor verschillende aandoeningen en groepen.

De tertiaire zorg wordt voorzien in grote ziekenhuizen en in onderzoekscentra op nationaal niveau.

Secundaire en tertiaire zorg moet door de patiënten zelf betaald worden.

De publieke medische sector (overheid) voorziet gratis medische diensten. Dit omvat algemene en gespecialiseerde zorg, hospitalisatie, prothesen, medicatie en andere diensten. De zorg wordt geleverd door de overheidsziekenhuizen, moederhuizen en andere faciliteiten.5 De overheid voorziet een aantal diensten gratis voor de inwoners van Oezbekistan. Deze diensten omvatten eerstelijnszorg, spoedbehandelingen, zorg voor sociaal significante en gevaarlijke gevallen en gespecialiseerde zorg voor groepen die de overheid als kwetsbaar aanduidt. Alle zorgen die buiten dit basispakket vallen, dienen betaald te worden. Medicatie die toegediend moet worden tijdens een ziekenhuisopname zit ook vervat in het basispakket met dien verstande dat de opname ook deel uitmaakt van het basispakket. De eerstelijnszorg omvat onder meer courante en dringende aandoeningen, preventieve en hygiënisch-epidemiologische activiteiten.

De groepen die recht hebben op gratis tertiaire zorg zijn onder meer gepensioneerden en gezinnen die sociale steun krijgen.6

De zorgen die niet binnen het basispakket vallen, moeten door de personen zelf betaald worden. Er zijn groepen gespeculeerd die recht hebben op gratis medicatie bij ambulante verzorging waaronder personen met post-operatieve aandoeningen na cardiologische interventies en transplantaties.

Er wordt in Oezbekistan ook een pensioen uitgekeerd.

Mannen dienen 60 jaar te zijn en 25 jaar arbeid te hebben verricht, voor vrouwen is er reeds een pensioen vanaf de leeftijd van 55 jaar en met een verrichte arbeid van 20 jaar. Voor hen die niet in aanmerking komen voor het gewone ouderdomspensioen is er een sociaal pensioen.°

Verder kan nog gesteld worden dat een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven kan worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waarde aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé- systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende : «G..) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire

»

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.(Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, YJRusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Miislim/Turkije, § 68).

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers hun BIVR niet kon worden verlengd. De gemachtigde verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het advies van de arts-adviseur dd. 14.02.2013.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (Rv.St. nr. 101.624 dd 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer mocht verlengd worden.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat artikel 9 van het KB dd. 17.05.2007 zou zijn geschonden, doordat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar het feit of de verandering in de medische toestand van verzoekster een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Integendeel blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat de verblijfsmachtiging van verzoekers niet langer nodig is, gelet op de blijvende verbetering van de gezondheidstoestand.

Verzoekers beperken zich voorts tot algemene kritiek, waarbij zij menen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet objectief in overweging werd genomen. Verzoekers stellen dat uit de door hen voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat de medische aandoeningen wel degelijk ernstig zijn en houdt voor dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoeningen van verzoekster ten onrechte geringschat.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verlenging van het verblijfsrecht op basis van de voormelde bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun medisch dossier door de arts-adviseur aan een uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verblijfsmachtiging niet langer nodig is, gelet op het feit dat de verbetering van de gezondheidstoestand van verzoekster voldoende is en niet van voorbijgaande aard is.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de verblijfsmachtiging zonder meer diende te worden verlengd; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor verzoeksters leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Oezbekistan behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is. terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er niet langer bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Oezbekistan, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Ook de kritiek als zou verzoekster moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Oezbekistan zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekers beperken zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en tonen op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek 'een ander licht werpt op de zaak'.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonedig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Verzoekers hun beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekers zich in het kader van onderhavig beroep uiteraard niet dienstig voor de eerste maal kunnen beroepen op medische attesten. Immers kan de gemachtigde geen rekening houden met elementen, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, waarbij ten andere moet worden opgemerkt dat het betrokken getuigschrift zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers hun middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij het eerste middel een feitelijke herbeoordeling beogen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat de verwerende partij nog gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan gemaakt worden.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het advies van de arts-adviseur, waaruit blijkt dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, gelet op het gegeven dat er in Oezbekistan behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is.

Het loutere feit dat verzoekers het oneens zijn met het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing volstaat niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

Verzoekers laten nog uitschijnen dat het onbegrijpelijk zou zijn dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging aanvankelijk gegrond werd verklaard, terwijl destijds ook reeds de informatie omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Oezbekistan beschikbaar was.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers met hun kritiek evenwel volledig voorbij gaan aan de vaststelling van de arts-adviseur dat er een blijvende verbetering is in de gezondheidstoestand van verzoekster, waardoor opvolging en verzorging in het land van herkomst wel mogelijk is geworden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer kon worden verlengd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

In het enig middel beroepen verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet langer kan worden verlengd.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. " (Pari. St., Kamer, 2005- 2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levens einde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing. verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat de noodzakelijke medische behandeling van verzoekster in geen geval mag worden onderbroken, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met de door verzoekers bijgebrachte medische verslagen .

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat geen verlenging van de verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meer kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte stukken.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt met name, met verwijzing naar twee adviezen van een arts-adviseur van 14 februari 2013, vastgesteld dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 5 maart 2012 tot 14 februari 2013 “*niet langer verlengd (mag) worden*” omdat niet langer blijkt “*dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven*”. In de adviezen van de arts-adviseur waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat, wat de eerste verzoeker betreft, er “*niet langer sprake (is) van een instabiele angor noch van een hartdecompensatie*” en dat “*(d)e gezondheidstoestand is verbeterd*”, en er wat de tweede verzoekster betreft, “*(o)p het moment van het positief advies voor een verblijfsmachtiging (...) sprake (was) van hypothyreoïdie*”, maar dat dit “*niet langer het geval (is)*” en dat “*(d)e gezondheidstoestand is verbeterd*”. Tevens wordt in voornoemde adviezen omstandig toegelicht dat de zorgen en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Oezbekistan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 de uitvoering vormt, bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)”

Deze bepaling laat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris toe om tijdens de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven – en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen – indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om van deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten. In de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 13, § 3, in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling aan wie een verblijfsmachtiging werd toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart wordt ingetrokken. Specifiek voor wat betreft de vreemdelingen aan wie een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan wordt in deze memorie van toelichting uiteengezet dat indien een vreemdeling *“gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bevel kan (worden gegeven) indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld”* (cf. Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 73). Er werd tevens geduid dat deze regeling een antwoord vormt op de opmerking van de Raad van State dat schijnbaar een regeling analoog aan wat is voorzien in artikel 57/6, eerste lid, van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan opheffen – ontbrak voor vreemdelingen die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd (cf. Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 188). De reeds in de memorie van toelichting uiteengezette verduidelijking werd vervolgens met het oog op de rechtszekerheid omgezet in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verblijfsmachtiging die aan de verzoekende partijen werd toegekend niet heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan, met name 14 februari 2013, en dat de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet is.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 werd geschonden omdat *“(u)it de bestreden beslissing in geen geval blijkt dat men (...) heeft nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend*

en niet-voorbijgaand karakter hebben”, gezien deze reglementaire bepaling *in casu* niet van toepassing is. Voor zover de verzoekende partijen van mening zouden zijn dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tevens van toepassing zou zijn op aanvragen om verlenging van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt er op gewezen dat in een koninklijk besluit niet kan worden afgeweken van een uitdrukkelijke wetsbepaling en dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dus niet kan worden geïnterpreteerd op een wijze die erop neerkomt dat voor een vreemdeling die, bij het verstrijken van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging, nogmaals verzoekt om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd, andere normen zouden gelden dan deze die door de wetgever werden bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor het toekennen van een machtiging tot verblijf.

Een schending van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De verzoekende partijen voeren aan dat het bevreemdend is dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 14 februari 2013 met betrekking tot de tweede verzoekster wordt gesteld dat daar waar er bij het toekennen van de verblijfsmachtiging op 6 februari 2012 sprake was van hypothyreoïdie, dit nu niet langer het geval is, terwijl *“(b)ij verder onderzoek van hypothyreoïdie blijkt dat dit een aandoening is die behandelbaar is, doch (dat) de behandeling (...) levenslang (is)”*. Zij betwisten echter niet dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2013 onder punt B, *“DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* slechts diabetes, spinaal stenose, osteoporose, hypertensie en cystitis vermeld staan en dat hypothyreoïdie hier werd doorstreept. Ook uit de overige attesten die door de verzoekende partijen sinds het laatste advies van de ambtenaar-geneesheer aan de verwerende partij werden bezorgd, blijkt niet dat de tweede verzoekster nog behandeld werd voor hypothyreoïdie. Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, met name dat *“(d)e vreemdeling (...) samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over(maakt) aangaande zijn ziekte (...)”*, maken de verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat het medisch advies van 14 februari 2013 is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

De verzoekende partijen voeren weliswaar aan dat er in het advies van de arts-adviseur van 14 februari 2013 geen melding wordt gemaakt van de vele medicatie die de tweede verzoekster dient te nemen en dat er slechts een gedeelte van de medicatie wordt opgesomd, doch zij laten na *in concreto* aan te geven van welke medicatie geen melding wordt gemaakt. Gelet op de vaagheid van de uiteenzetting in het verzoekschrift en het gegeven dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2013 bij *“(m)edicamenteuze behandeling/medisch materiaal”* enkel gewag wordt gemaakt van Asaflow, Nobiten, Uni Diamicron, Calcium en Alendronaat, maken de verzoekende partijen niet

aannemelijk dat het medisch advies van 14 februari 2013, dat enkel deze medicatie vermeld, gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit het medisch advies van 14 februari 2013 dat de arts-adviseur niet zomaar door te *“verwijzen naar een attest, dat niet meer dan een momentopname is”* tot de conclusie komt dat de tweede verzoekster zou kunnen reizen en geen nood heeft aan mantelzorg, maar wel op basis van een verslag van 20 mei 2011 van een hospitalisatie, van een verslag van 14 december 2011 van een radiologisch onderzoek, van een verslag van 16 december 2011 van een EMG en CT, van uitslagen van bloedafnames van 6 maart 2012 en 25 juni 2012, van een verslag van 14 september 2012, van een verslag van 3 oktober 2012 van een hospitalisatie en van een standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2013. Door er louter op te wijzen dat de tweede verzoekster bij de ondergane hospitalisaties steeds de hulp heeft gehad van haar kinderen om haar op te volgen, dat haar kinderen haar brengen en ondersteunen tijdens de consulten met verschillende specialisten, dat haar kinderen zorgen voor de aankoop en de correcte inname van de medicatie, dat haar zicht sterk vermindert door glaucoom en dat de bestaande osteoporose en claudicatio zorgen voor een sterk verminderde mobiliteit, doen de verzoekende partijen in wezen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van de voorgelegde medische attesten, doch maken zij niet aannemelijk dat deze zijn advies gesteund heeft op onjuiste feitelijke gegevens of heeft genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Dat de tweede verzoekster nooit in persoon is onderzocht door een controlegeneesheer doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers, uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat er geen verplichting bestaat om de verzoekende partijen aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Te dezen blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 14 februari 2013 dat de verzoekende partijen ter staving van hun aanvraag verschillende medische verslagen hebben voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur het niet dienstig achtte om een bijkomend onderzoek te doen of bijkomende inlichtingen in te winnen met betrekking tot de mobiliteit van de tweede verzoekster. Bovendien verwijst de arts-adviseur met betrekking tot de vermelde nood aan mantelzorg van de eerste verzoeker in zijn advies van 14 februari 2013 naar informatie afkomstig van Internationale SOS van 12 januari 2012 met uniek referentienummer BMA-3815 waaruit blijkt *“dat er in Oezbekistan instellingen zijn voor ouderen”*. Er kan van worden uitgegaan dat dit evenzeer geldt voor de tweede verzoekster.

Voor zover de verzoekende partijen voorhouden dat de arts-adviseur met betrekking tot de eerste verzoeker niet zou kunnen stellen dat er niet langer sprake is van een instabiele angor, noch van een hartdecompensatie, zodat de gezondheidstoestand zou zijn verbeterd, wordt er op gewezen dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2013 onder punt B, *“DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* slechts wordt vermeld dat hij in februari 2012 een longinfectie, bloedarmoede en een acute nierinsufficiëntie had en dat hij een bronchiaal lijden en een acute voorkamerdefibrillatie heeft. Het standaard medisch getuigschrift maakt nergens melding van een instabiele angor of van een hartdecompensatie. Ook uit de overige attesten die de verzoekende partijen sinds het laatste advies van de ambtenaar-geneesheer aan de verwerende partij hebben bezorgd, blijkt niet dat de eerste verzoeker nog behandeld werd voor een instabiele angor of voor een hartdecompensatie. Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, met name dat *“(d)e vreemdeling (...) samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over(maakt) aangaande zijn ziekte (...)”*, maken de verzoekende partijen hiermee niet aannemelijk dat het medisch advies van 14 februari 2013 is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt. Dat de eerste verzoeker verschillende middelen, met name indapamide en ramipril, voor het hart dient te nemen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 14 februari 2013 blijkt trouwens dat deze medicatie beschikbaar is in het land van herkomst van de verzoekende partijen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, blijkt uit het medisch advies van 14 februari 2013 dat de arts-adviseur wel degelijk heeft onderzocht *“welke de gevolgen van de wel nog bestaande ziektes (van de eerste verzoeker) zijn voor de nood aan mantelzorg”* en is hij tot de conclusie gekomen dat *“(o)p basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”*. Verder verwijst de arts-adviseur met betrekking tot de vermelde nood aan mantelzorg in zijn advies van 14 februari 2013 naar informatie afkomstig van Internationale SOS van 12 januari 2012 met uniek referentienummer BMA-3815 waaruit

blijkt “dat er in Oezbekistan instellingen zijn voor ouderen”. De verzoekende partijen wijzen dan ook niet dienstig op hun afhankelijkheid ten aanzien van hun kinderen inzake verplaatsingen, het doen van boodschappen en het aanschaffen en innemen van medicatie. Zij maken aldus niet aannemelijk dat het medisch advies van 14 februari 2013 is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en aangezien de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN